

País Valencià i Illes, pensions de misèria

L'increment de les pensions és una promesa recurrent de la classe política. El col·lectiu de vídues i orfes continuen tenint les percepcions més baixes.

Les Illes Balears, el País Valencià i Catalunya encapçalen la llista de territoris amb dèficit fiscal més gran de l'estat, igual com la Comunitat de Madrid. Però a diferència de la capital espanyola, illencs i valencians cobren les pensions més baixes de tot l'estat. En concret, una mitjana

de 583 i 590 euros mensuals respectivament. Pel que fa a Catalunya, la mitjana se situa en 665 euros, sent el setè territori per la cua, segons les dades que recull un informe del Ministeri de Treball i Afers Socials.

Per contra, el País Basc i Madrid tenen les pensions més altes: els seus

jubilats cobren entre 800 i 782 euros. L'informe també destaca que Catalunya concentra el percentatge més elevat de pensionistes de tot l'estat, amb un 17,8%, seguida d'Andalusia i Madrid. Durant el 2006, les pensions s'han pujat un 5,6% respecte a l'exercici anterior.

Les retribucions per incapacitat permanent són les més ben dotades, uns 734 euros de mitjana, mentre que les pensions per jubilació, que són les més nombroses, arriben als 726 euros. Per contra, les vídues i els orfes continuen sent el col·lectiu de pensionistes que tenen retribucions més baixes, amb una mitjana a tot l'estat de 478 i 287 euros.

En la darrera sessió del ple del Parlament català es va aprovar la llei de prestacions econòmiques d'assistència social, que estableix per primera vegada un indicador de renda de suficiència (IRS) calculat en 509,8 euros mensuals i prestacions econòmiques que compleixin les pensions dels més de 200.000 catalans que no arriben a aquest mínim.

Gemma Aguilera

Una de tantes

Muriel Casals

Girar la truita

Als mitjans de comunicació sovintegen darrerament notícies que mostren un canvi important en les relacions entre els vells països industrials i aquells altres que van iniciar més tard el seu desenvolupament però que estan adquirint a gran velocitat posicions de potència econòmica.

Som molt lluny del segle XIX quan les grans companyies europees colonitzaven el Tercer Món. Un exemple paradigmàtic d'aquell procés va ser la "British East India Company", que és a l'origen de bona part de la riquesa generada a l'Índia i apropiada, en proporcions no sempre justes, per indis i britànics.

Aquests dies ha estat notícia l'anunci que el grup indi Tata ha comprat l'empresa Corus, de qui depèn quasi tota la pro-

ducció d'acer a Gran Bretanya i Holanda. Tata aportarà a la nova empresa planxes d'acer fabricades a l'Índia a uns costos més baixos que els europeus i disposarà de l'experiència i els bons acabats de les plantes britàniques i holandeses. Aquesta complementarietat explica que els treballadors europeus no hagin rebut la notícia del canvi de propietat com una amenaça per al seu lloc de treball. Val la pena subratllar que tampoc hi ha hagut comentaris negatius pel fet de que un sector estratègic com és la producció d'acer, passi a mans estrangeres; cal interpretar-ho com la mostra que els antics colonitzadors accepten que avui s'ha girat la truita.

Vivim un moment que les empreses més dinàmiques dels nous països industrials reforcen la seva posició interna i en el món mitjançant l'expansió a l'estranger, tal com ho van fer les empreses de les seves antigues colònies.